

Prima epistolă a lui Pavel către Corinteni (13)

Capitolul 13

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 18.04.2023, Actualizat: 18.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

NECUNOAȘTEREA NATURII ȘI UTILIZĂRII DARURILOR ÎN BISERICĂ (1. Corinteni 12-14)

Motivul pentru folosirea darurilor - dragostea

În capitolul 13, Pavel descrie „calea nespuse mai bună”, scriind un frumos tratat despre dragoste. Mulți oameni au tendința de a scoate acest capitol din context și de a-l aplica la tot felul de situații de viață - de exemplu, la relațiile de căsătorie și la viața de familie. Nu vrem să îndepărtăm nimic din aceste aplicații, pentru că ele își au cu siguranță locul lor, dar *în exercitarea darului nostru de a predica Cuvântul în Biserică (Adunare), contextul este dragostea*. Darurile trebuie să fie exercitate în dragoste; acesta este adevăratul spirit al slujbei. După cum am menționat mai devreme, acest capitol ne oferă „uleiul”, care face ca mașinăria din capitolul 12 (darurile) să funcționeze fără probleme în Adunare [compară cu capitolul 14].

Poziția de frunte a dragostei (versetele 1-3)

Versetele 1-3

1. Corinteni 13.1-3: Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu am dragoste, sunt aramă sunătoare sau chimval răsunător. Și dacă am profeție și știu toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munți, dar nu am dragoste, nu sunt nimic. Și dacă voi împărți ca hrană toată averea mea și dacă-mi voi da trupul, ca să fiu ars, dar nu am dragoste, nu-mi folosește la nimic.

Apostolul începe prin a spune că tot ceea ce noi considerăm în mod natural că este necesar pentru ca o adunare locală să poată funcționa bine, nu este la fel de important ca dragostea. Chiar dacă ar exista o mare elocvență (1. Corinteni 13.1), daruri mari (1. Corinteni 13.2a), o mare cunoaștere și înțelegere a adevărului (1. Corinteni 13.2b), o credință eroică (1. Corinteni 13.2c) și o imensă jertfă de sine pentru alții (1. Corinteni 13.3a) - chiar și convingeri care ar duce la martiriu (1. Corinteni 13.3b) - nimic din toate acestea nu ne-ar fi de folos dacă nu ar fi făcute în dragoste. Apostolul menționează acest lucru aici pentru că credincioșii din Corint se lăudau cu aceste lucruri. Dar, chiar și cu toate darurile și cunoștințele pe care le aveau, ei tot nu erau o biserică (adunare) sănătoasă din punct de vedere spiritual. Aceasta arată că efectele puterii și ale cunoașterii arătate în exterior nu sunt cele care fac o biserică sănătoasă.

Pavel continuă să arate că există ceva mai mare decât toate aceste lucruri: dragostea. Credincioșii din Corint își foloseau darurile pentru a se prezenta pe ei înșiși, ceea ce înseamnă de fapt amestecarea cărnii cu lucrurile lui Dumnezeu. Dacă toate acestea sunt făcute pentru a atrage atenția asupra propriei persoane, atunci această etalare deșartă este lipsită de valoare. Dragostea nu ar face așa ceva.

Calitățile dragostei (versetele 4-8a)

În versetele 4-8a, Pavel vorbește despre șaisprezece însuși ale dragostei. Primele șapte

Însușiri indică necesitatea unei renunțări totale la sine: reținerea de sine în slujba Cuvântului. Ultimele *nouă* însușiri se referă la modul în care trebuie să ne comportăm în prezența cărnii, care se face simțită în slujire.

Versetele 4-8a

1. Corinteni 13.4-8a: Dragostea este îndelung-răbdătoare, plină de bunătate; dragostea nu invidiază; dragostea nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se poartă necuviincios, nu caută ale sale, nu este iute la mânie, nu socotește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul, suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate. Dragostea nu piere niciodată.

1. „Dragostea este îndelung-răbdătoare”

Prin aceasta este respins un spirit nerăbdător în lucrarea de slujire prin Cuvânt. Carnea nu poate aștepta momentul potrivit pentru a rosti un cuvânt. Dragostea, însă, este „îndelung-răbdătoare” și va aștepta călăuzirea Duhului pentru a aduce un cuvânt „la timpul potrivit” (Matei 24.45). Cineva, căruia îi lipsește această calitate a dragostei, va da dovadă de lipsă de stăpânire de sine în ceea ce privește „supunerea” față de Duhul (1. Corinteni 14.32). Ne aducem aminte de preotul din Vechiul Testament care avea „mâncărime [scabie, râie]” (Leviticul 21.20); lui nu i s-a permis să slujească în Locul sfânt. O persoană cu mâncărime, după cum știm cu toții, nu poate sta liniștită. Un alt exemplu al lipsei de control al duhului cuiva în slujire este tânărul „Ahimaaț”, care era dornic să predice un mesaj și a insistat să facă acest lucru. Dar când a ajuns în fața auditoriului său, nu avea nimic de spus (compară cu 2. Samuel 18.19-32). Împăratul Solomon a spus: „Ai văzut pe cineva grăbit în cuvintele lui? Este mai multă speranță pentru un nebun decât pentru el” (Proverbe 29.20). Adevărata dragoste poate și va aștepta momentul potrivit al lui Dumnezeu pentru a vorbi, iar când acest moment va veni, persoana care este condusă de o astfel de dragoste va aduce ceva care va fi de folos bisericii (adunării).

2. „Dragostea este plină de bunătate [blândă, prietenoasă]”

Acest lucru mustră tendința de a sluji fără a acorda atenția cuvenită situației credincioșilor. Dragostea dumnezeiască va ține cont de locul în care se află credincioșii, de starea în care se află ei (necazurile, durerile, sentimentele lor etc.) și își va aduce observațiile în slujire cu atenția cuvenită. O astfel de bunătate le va atinge inimile și ei vor accepta slujirea. Poate fi necesar ca credincioși să fie muștrați, dar niciodată să nu fie insultați; făcând acest lucru, ei își pot pierde auzul. Ezechiel s-a așezat „acolo unde stăteau ei”, înainte de a deschide gura pentru a le vorbi ascultătorilor săi (Ezechiel 3.15). Când aceia, cărora le slujim, vor vedea că ceea ce spunem vine din dragoste și preocupare autentică pentru ei, le vom câștiga urechea și vor accepta ceea ce avem de spus. Dacă vine din inima noastră, va ajunge la inima lor (Rut 2.13; vezi și 2. Samuel 19.15). Domnul Isus este marele nostru exemplu. El a slujit în sinagogă cu „cuvinte de har” (Luca 4.22).

3. „Dragostea nu invidiază”

Aceasta respinge dorința de a egala sau de a întrece pe cineva în slujire. Carnea vrea să-

i întrecă pe alții într-o slujire publică; însă, adunarea (biserica) nu este un loc de competiție. Dragostea nu face acest lucru. Darurile trebuie să se completeze reciproc în exercitarea lor pentru edificarea credincioșilor; ele nu trebuie să concureze unele cu altele. Orice fel de competiție dovedește că dragostea nu este eficientă pentru credincioși (Filipeni 1.15,16).

4. „Dragostea nu se laudă” [sau este necugetată, nerușinată]”

Acest lucru respinge tendința de a face remarci jignitoare în slujire. Impertinența înseamnă a fi nepolitic și insultător. Acest lucru nu-și are locul în slujire. A fi „necugetat” înseamnă a te grăbi să spui ceva într-un mod combativ. S-ar putea să trebuiască să facem apel la conștiință, dar nu trebuie să fim ofensatori. Atunci când Duhul lui Dumnezeu ne mișcă în slujire, el va atinge conștiința ascultătorilor și va căuta să o convingă. Unii se comportă ca și cum ar fi treaba lor să-i convingă pe oameni și, ca urmare, devin agresivi. Dar nu este treaba noastră să convingem suflete. Uneori credem că, deoarece conștiința trebuie atinsă, avem libertatea de a fi ofensivi în exprimările noastre și apoi să ne lăudăm în continuare că suntem conștiințioși. Acest lucru nu este de la Dumnezeu. Nu este niciun loc pentru biciuirea [verbală] a credincioșilor. Ne aducem aminte de „boul” care „împungea [lua în coarne]” un bărbat sau o femeie; conform legii Vechiului Testament, el trebuia să fie „ucis cu pietre” (Exodul 21.28-32). „Boul” este o imagine pentru slujitorul Domnului care treieră grâul pentru stăpânul său (1. Corinteni 9.9). Uciderea cu pietre este o imagine pentru judecata (colectivă a) adunării. Suntem răspunzători în fața adunării (bisericii) noastre locale pentru acțiunile noastre în slujire. Dacă ne comportăm ofensator în slujirea publică, am putea intra sub judecata adunării (bisericii).

5. „Dragostea nu se îngâmfă”

Aceasta este o mustrare la adresa importanței de sine în slujire, care nu este altceva decât mândrie. Lui Diotref îi plăcea „să aibă întâietatea” printre frații săi (3Ioan 9). Putem avea o părere bună despre slujirea noastră, dar a ne pune pe noi înșine pe primul loc nu înseamnă dragoste. În Romani 12.3, apostolul ne avertizează că nu trebuie să avem o părere mai bună despre noi înșine și despre darul nostru decât se cuvine. Dorința de a fi văzut și auzit este carnală. Dragostea, pe de altă parte, se mulțumește cu locul de jos.

6. „Dragostea nu se poartă necuviincios”

Prin aceasta este mustrat comportamentul indecent în adunări. Cineva poate avea intenții bune, dar dacă comportamentul său nu corespunde cu ceea ce este el de fapt, nu va fi bine văzut în ochii credincioșilor. Aceștia probabil că nu îl vor lua în serios. Un exemplu de comportament nepotrivit ar putea fi un frate mai tânăr care încearcă să îndeplinească (și să slujească în) rolul unui frate mai în vârstă. În ceea ce spune, poate că are în totul dreptate, dar există ceva nepotrivit în ceea ce spune. Sau ar putea fi un evanghelist care încearcă să slujească în rolul unui profet sau al unui învățător, cu toate că nu are acest dar. Nu spunem că un evanghelist nu ar trebui să predice Cuvântul lui Dumnezeu în adunare, dar nu ar trebui să își asume rolul de învățător sau profet. Un astfel de comportament este nepotrivit.

7. „Dragostea nu caută ale sale”

Prin aceasta este muștră egoismul. Carnea se gândește mai întâi la ea însăși și își caută propriile interese. Acest lucru se vede în cazul cuiva care ocupă un timp exagerat de lung în slujire în cadrul întâlnirilor, lăsând puțin sau deloc loc pentru ca alții să vorbească. Faptul că nu se poate opri în slujirea prin Cuvânt sau că urmărește o temă personală este egoism. Dragostea nu face așa ceva. Dragostea de a se lăsa auzit vorbind nu este adevărata dragoste pentru credincioși.

Rezumând, se poate spune: aceste caracteristici morale ale dragostei descriu de fapt viața și slujirea Domnului Isus.

~~~~~

Așa cum am menționat mai devreme, următoarele nouă caracteristici par să aibă mai mult de-a face cu modul în care trebuie să ne comportăm în prezența cârnii, care se desfășoară în slujire. Aceste calități au o semnificație specială pentru cei din biserică (adunare) care stau sub eoul Cuvântului. Dacă anumiți oameni sunt nerăbdători, neprietenoși, invidioși și competitivi, abuzivi și certăreți, mândri, indecenți și egoiști (ceea ce este, de fapt, opusul primelor șapte calități), dragostea va găsi o modalitate de a le face față. Acest lucru este necesar pentru a evita disputele care Îl dezonoarează pe Dumnezeu în adunări. În mod similar, în Efeseni 4.2 ni se spune să fim smeriți și blânzi, dar atunci când îi întâlnim pe cei care nu sunt așa, se spune în continuare că trebuie să fim îndelung-răbdători și toleranți în prezența unor astfel de oameni.

8. *„Dragostea nu este iute la mânie”*

Atunci când din partea unei persoane certărețe vin atacuri răutăcioase în slujba ei, dragostea nu va căuta să se răzbune. Solomon spune: „Înțelepciunea îl face pe om încet la mânie și este o cinste pentru el să uite greșelile” (Proverbele 19.11). În prezența unei persoane certărețe, dragostea nu va permite să fie atrasă într-un război de cuvinte în adunare (sau după o oră de adunare), deoarece toate acestea sunt o lucrare a cârnii.

9. *„Dragostea nu socotește răul”*

Atunci când în slujire se fac remarci discutabile, dragostea nu se va grăbi să tragă concluzia că persoana respectivă are intenții rele. Carnea poate suporta foarte puține lucruri fără să nutrească resentimente. Ea își imaginează repede intenții rele, dar dragostea nu va judeca motivele celorlalți în slujba lor.

10. *„Dragostea nu se bucură de nedreptate”*

Carnea iubește să se preocupe cu răul. Este în fiecare dintre noi să fim dispuși să căutăm greșeli la alții. Dar nu este loc pentru așa ceva în adunare; nu va duce niciodată la o părtășie fericită.

11. *„Dragostea se bucură cu adevărul”*

Dragostea își găsește bucuria în a auzi adevărul - și nu se simte ofensată când Domnul se folosește de altcineva pentru a-l vesti.

12. „*Dragostea suportă [acoperă] toate*”

Cuvântul „suportă” poate fi tradus și prin „acoperă”. Unele traduceri folosesc cuvântul „protejează”. În acest sens, „a suporta” înseamnă a ascunde greșelile altora și a nu le expune inutil. Apostolul Petru confirmă acest lucru spunând: „Dragostea acoperă o mulțime de păcate” (1. Petru 4.8). Ideea aici este că slujirea în biserică (adunare) nu ar trebui să expună niciodată greșelile personale ale cuiva.

13. „*Dragostea crede toate*”

Acest lucru nu înseamnă că dragostea este oarbă, ci că nu este suspicioasă. Apostolul avertizează în altă parte împotriva păcatului „bănuielilor rele” (1. Timotei 6.4). În condiții normale, dragostea va crede și va accepta adevărul, atunci când acesta este prezentat în slujirea în adunare, fără să se certe și să discute. Cu regret, există oameni care nu pot accepta nimic fără ca mai întâi să se certe. Dragostea nu face acest lucru. Credincioșii din Bereea sunt un exemplu despre felul cum ar trebui să primim adevărul - mai ales dacă îl cunoaștem pe cel de la care vine. „Au primit cuvântul cu toată bunăvoința”, apoi s-au dus acasă și au căutat în Scripturi „ca să vadă dacă ce li se spusese era așa” (Faptele apostolilor 17.11).

14. „*Dragostea speră toate*”

Aceasta înseamnă că dragostea este pozitivă și încurajatoare. Dacă cineva slujește în adunare fără prea mult conținut, dragostea va găsi ceva pozitiv în aceasta, care poate fi folosit pentru edificare.

15. „*Dragostea rabdă toate*”

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu atinge conștiința în puterea Duhului, este posibil să întâmpine rezistență. Carnea nu suportă o slujbă care face apel la conștiință și probabil îl condamnă pe cel care apelează la ea. În acest caz, dragostea va îndura atacurile în tăcere în fața Domnului (1. Petru 2.23).

16. „*Dragostea nu pierde niciodată*”

Atunci când există împotrivire sau lipsă de interes față de adevărul pe care îl comunicăm poporului Domnului prin slujire, dragostea nu va înceta niciodată să caute binecuvântarea celor care i se opun sau sunt indiferenți față de el. Carnea o va lua personal și se va amări din această cauză, dar dragostea nu va înceta niciodată să caute binele celor cu care este greu să te înțelegi în adunare.

Astfel, apostolul arată că dragostea este superioară tuturor darurilor și cunoștințelor și că este cu adevărat „calea nespus mai bună” pentru viață și slujirea în adunare.

Trăinicia (durabilitatea) dragostei (versetele 8-13)

Versetele 8-13

1. Corinteni 13.8-13: Dragostea nu pierde niciodată. Dar, fie profeții: se vor sfârși; fie limbi: vor înceta; fie cunoștință: va fi desființată. Deoarece cunoaștem în parte și profețim

În parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; când am devenit bărbat, le-am înlăturat pe cele ale copilului. Pentru că acum vedem neclar, ca prin geam întunecat, dar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște după cum și eu am fost cunoscut. Acum dar rămân aceste trei lucruri: credință, speranță, dragoste, iar dintre acestea, mai mare este dragostea.

Apostolul își încheie comentariile despre dragoste vorbind despre caracterul ei permanent. Toate darurile vor trece, fie că este vorba de daruri de semne, cum ar fi vorbirea în „limbi”, fie că este vorba de daruri pentru zidire, cum ar fi „profețiile” sau cuvântul „cunoștinței”. Acest lucru se va întâmpla atunci când va veni „desăvârșirea”. Aceasta se referă la desăvârșirea gloriei viitoare. Atunci nu vom mai avea nevoie de daruri, care să ne slujească; pentru că Îl vom avea pe Hristos înaintea noastră în starea noastră glorificată.

Chiar dacă noi „cunoaștem în parte” și „profeșim în parte”, adevărul întreg a fost revelat astăzi în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Revelațiile date apostolului Pavel au servit la „întregirea Cuvântului lui Dumnezeu” cu privire la marea taină referitoare la Hristos și Biserică (Adunare) (Coloseni 1.25,26). Alții au fost inspirați să scrie epistole după moartea lui Pavel, dar nu au adăugat nimic la aceste revelații.

Apostolul continuă spunând că cu Biserica (Adunarea) este la fel ca și cu un copil care se maturizează și se leapădă de lucrurile copilărești (1. Corinteni 13.11). De îndată ce temeliea a fost pusă prin slujirea apostolilor și a profeților (Efeseni 2.20) și scrierea Cuvântului lui Dumnezeu a fost finalizată, darurile semnelor vor înceta. El menționează acest lucru pentru a-i admonesta pe credincioșii din Corint. Aceștia se lăudau că aveau daruri, care i-ar edifica pe credincioși (1. Corinteni 1.4-7), dar aceștia nu se maturizaseră încă. Erau încă îndrăgostiți de darurile care marchează copilăria. De ce nu lăseau deoparte aceste lucruri și nu se concentrau pe exercitarea darurilor care îi întăresc și îi edifica pe credincioși? Dacă ar fi fost cu adevărat întemeiați în credință și bine învățați în adevăr, așa cum credeau ei, nu ar fi fost atât de preocupați de darul limbilor, etc.

Trei motive pentru sfârșitul darurilor „semnelor”

1. Darurile „semnelor” au fost date de Dumnezeu pentru a mărturisi lui Israel că Dumnezeu era pe cale să introducă împărăția promisă de profeții Vechiului Testament. În Evrei 2.4 se spune: „Dumnezeu mărturisind împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri ale Duhului Sfânt, după propria Sa plăcere”. De asemenea, în 1. Corinteni 14.21,22 se spune: „«Prin alte limbi și prin buze străine voi vorbi poporului acestuia, și nici așa nu Mă vor asculta», spune Domnul. Așa că limbile sunt ca semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși” (compară cu Faptele apostolilor 2.22). Vindecările, limbile și minunile erau o demonstrație a „minunilor [lucrărilor de putere ale] veacului viitor” - Împărăția milenară (Evrei 6.5). Dacă iudeii L-ar fi acceptat pe Mesia (Hristos), așa cum a fost prezentat în Evanghelie, El ar fi instaurat Împărăția cu toate binecuvântările sale exterioare.

Timpul „cercetării” poporului de către Domnul venise odată cu venirea Domnului Isus

(Luca 1.78; 19.44), dar, în ciuda tuturor semnelor și minunilor care au însoțit slujba Sa (Luca 7.22), poporul nu a vrut să recunoască aceasta. Iudeii au respins orice astfel de mărturie din partea lui Dumnezeu - atât slujba Domnului Isus, așa cum este relatată în cele patru Evanghelii, cât și slujba apostolilor din primele capitole ale Faptelor apostolilor. Prin urmare, ei au fost puși deoparte pentru o vreme în căile lui Dumnezeu. Între timp, El avea să cerceteze națiunile „ca să ia din ele un popor pentru numele Său”, formând astfel Biserica (Adunarea) (Faptele apostolilor 15.14; compară cu Romani 11.11). Și pentru că Dumnezeu nu mai oferă Împărăția lui Israel [în prezent], aceste semne nu mai sunt necesare în acest scop.

2. Deoarece Israel a fost pus deoparte în căile dispensaționale ale lui Dumnezeu și El Se îndreaptă cu Evanghelia spre națiuni, darurile de semne au fost folosite și pentru a mărturisi lumii că Dumnezeu a întemeiat ceva nou pe pământ: mărturia creștină. Darurile semnelor erau un supliment la Cuvântul lui Dumnezeu predicat și serveau la autentificarea slujbei apostolilor, ca fiind trimiși de Dumnezeu. În Romani 15.18,19 se spune: „Nu voi îndrăzni să vorbesc despre ceva ce n-a lucrat Hristos prin mine, spre ascultarea națiunilor, prin cuvânt și faptă, în puterea semnelor și a minunilor, în puterea Duhului lui Dumnezeu”. În Marcu 16.16-20 se confirmă faptul că aceste lucruri îi vor însoți pe slujitorii Domnului, când ei ce se vor îndrepta spre națiuni.

Acum, deoarece mărturia creștină este stabilită pe pământ și că fundamentul Bisericii (Adunării) a fost pus (Efeseni 2.20), aceste lucruri nu mai sunt necesare. O privire fugară asupra istoriei Bisericii atestă acest fapt. Nu există nicio notificare a folosirii darurilor miraculoase după primul secol - cu excepția câtorva apostoli sau înșelători (2. Timotei 3.8). Scriptura nu promite că darurile miraculoase vor continua, dar spune că darurile pentru zidire vor continua până când Biserica va ajunge la desăvârșire, adică până când va veni Domnul (Efeseni 4.11-13).

3. Un alt motiv pentru încetarea darurilor „semnelor” este declinul mărturiei Bisericii. La început, Biserica a fost o comunitate aparte, consacrată Domnului ca o fecioară castă, care aștepta venirea Domnului ei. Ea se afla într-o stare bună în acel moment. Bucuria Domnului în acele zile de început a fost de a revărsa asupra ei multe semne ale puterii și gloriei Sale (Faptele apostolilor 4.33; 1. Corinteni 1.7). Cu toate acestea, pe măsură ce timpul a trecut, Biserica a început să alunece și au apărut dezbinarea, păcatul și eșecul. Acest lucru a început încă din primul secol. Acest lucru, bineînțeles, L-a mâhnit pe Domnul și El S-a abținut de la a mai da Bisericii semnele puterii Sale, așa cum făcea odată. Biserica de astăzi s-a îndepărtat mult de scopurile inițiale ale lui Dumnezeu, cu multă ruină, eșec și necredință. De fapt, astăzi există în Biserică atât de multă indiferență față de drepturile lui Hristos și o ordine creată de om, încât cu greu se poate cunoaște că este vorba de aceeași Biserică despre care citim în Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Matei 13.31,32). Nu ne putem aștepta să vedem astăzi darurile miraculoase din zilele Cincizecimii. Dacă le-am vedea, ar însemna că Domnul numește starea umilă a Bisericii ca fiind bună. În cel mai bun caz, Biserica de astăzi se poate lăuda că are „puțină putere” (Apocalipsa 3.8).

Versetul 13

1. Corinteni 13.13: Dar acum rămân acestea trei lucruri: credință, speranță, dragoste, iar dintre acestea, mai mare este dragostea.

„Credința” și „speranța” sunt buni tovarăși de drum, cât timp suntem aici, în pustiu, dar ne despărțim de ele la ușa cerului. Numai „dragostea” poate parcurge lungul drum al veșniciei. Ea este superioară tuturor darurilor.

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an die Korinther \(13\)](#)

Tradus din: *First Epistle Of Paul To The Corinthians: The Maintenance Of Order In The Local Assembly*

Sursa: www.bibletruthpublishers.com

Traducere: Ion Simionescu